

HET EERSTE MONSTER

Alles begon op een vrijdag.

Een gewone vrijdag, behalve dat we het laatste uur een wiskundeproefwerk hadden. Inderdaad, op vrijdag, en dan ook nog het laatste uur.

Ik had er wekenlang voor geleerd, want het cijfer telde zwaar mee. Maar ik hou ook van wiskunde, het spelen met de getallen, hoofdrekenen... ik vind het gewoon leuk. Het hoort bij mijn “afwijking”.

Zoals vaak bij een proefwerk werd ik die ochtend vroeg wakker, nog vóór mijn ouders. Ik herinner me dat mijn zusje, zoals bijna elke ochtend, mijn slaapkamer in rende en nog even lekker bij me in bed kroop. Dat is belangrijk voor dit verhaal, maar dat kan zij natuurlijk niet weten. En natuurlijk kan ze ook niet weten dat ze daardoor mijn leven heeft gered.

Waarschijnlijk riep mijn moeder, zoals bijna elke ochtend, dat ik op moest schieten, me snel aankleden en naar beneden komen voor het ontbijt.

Het ontbijt is bij ons thuis altijd chaotisch. Mijn vader slaat een kop koffie achterover en verdwijnt dan naar zijn werk. Mijn moeder ontbijt al helemaal niet, ze kleedt snel mijn zusje aan en brengt haar naar de voorschoolse opvang, omdat ze altijd vroeg

moet beginnen. Tussen kwart voor acht en tien over acht ben ik altijd alleen thuis, daarna ga ik naar school.

Het is vijftien minuten lopen, hooguit. Maar dat was voordat ik mijn speciale kracht kreeg. Daarna kon ik het in minder dan vijf minuten doen, soms zelfs nog sneller.

Ik smeer altijd zelf mijn boterhammen voor de lunch. Mijn vader zegt dat er al genoeg luie donders rondlopen op deze aardbol en dat als je iets te eten wilt hebben tussen de middag, je er zelf maar voor moet zorgen. Die boterhammen zullen nog een belangrijke rol gaan spelen in dit verhaal. Het had vreselijk kunnen aflopen, want het had niet veel gescheeld of met mijn boterhammen had ik een monster doodgemaakt.

Die vrijdagochtend vertrok ik dus zoals altijd om tien over acht van huis. Het was tien minuten lopen, dwars door het park, van mijn huis naar dat van Zaro. We spraken altijd af bij de supermarkt op de hoek. Samen liepen we door naar de kant van het open veld waar Kiri ons stond op te wachten. Zo ging het bijna elke dag. Daarna liepen we met z'n drieën naar school. Maar dat was voordat ik onzichtbaar werd, natuurlijk.

Die vrijdagochtend pakte ik mijn rugzak, trok de voordeur dicht en liep naar school.

Op datzelfde moment trekt een andere jongen de deur achter zich dicht en gaat op weg naar dezelfde school.

Ook hij heeft dat proefwerk in het laatste uur. Alleen heeft hij niets geleerd. Het kan hem namelijk geen bal schelen of hij een goed cijfer krijgt of niet. Hij weet toch al dat hij weer blijft zitten dit jaar. En dat papiertje gaat hij uiteindelijk wel halen, of hij werkt of niet. Zo zit het systeem nou eenmaal in elkaar.

De zware tas op zijn rug kon net zo goed met stenen gevuld zijn als met boeken, beide net zo zinloos. Hoewel stenen misschien nog wel nuttiger zijn.

Hij heeft hoe dan ook andere dingen aan zijn hoofd. Betty bijvoorbeeld, een heel knap meisje met een piercing door haar neus en ook nog een door haar navel.

De jongen is zonder lunchpakket de deur uitgegaan, maar wat zou het. In de pauze gaat hij wel even iets regelen.

Snel liep ik het park door, in mijn hoofd was ik al bezig met de vragen van het proefwerk straks. Voor ik het wist, stond ik al bij de supermarkt op de hoek, waar Zaro wachtte. Hij is mijn beste vriend. We kennen elkaar al sinds we nog kleine jongens waren. We hebben heel wat zomervakanties samen doorgebracht, bij mijn opa en oma, op zomerkamp... We gaven elkaar een high five.

We hadden het die vrijdag over van alles, over het proefwerk, over Kiri, over wat we in het weekend zouden doen, over hoe goed ik me had voorbereid en hoe hij er – zoals altijd – in stond. En dat “zoals altijd” betekende een zesje, soms een vijfje, nooit hoger dan een zes en nooit lager dan een vijf. Altijd net hoog genoeg om gemiddeld niet onvoldoende te staan, en net laag genoeg om niet op te vallen.

We baalden ervan dat het proefwerk op vrijdag was, en in het laatste uur, het slechtst mogelijke moment. Waarom niet het eerste uur, dan heb je alles nog vers in je hoofd? Zo hoeft je ook niet de hele dag zenuwachtig te zijn, je bent er meteen vanaf.

We liepen de straat uit, tot aan het open veld. Daar aan de overkant stond Kiri ons al op te wachten. Die dag kon je haar van verre zien staan. Ze is zo anders dan ik: zo zichtbaar, héél zichtbaar. Die vrijdag nog meer dan anders...

Ze had die vrijdag gele kleren aangetrokken. Van top tot teen zag ze er knalgeel uit: gele trui, gele broek, gele sneakers. Een citroen met armbandjes, haha! We plaagden haar een beetje, maar ze zat er helemaal niet mee. Zo was ze nou eenmaal, en dat vond ik juist zo leuk aan haar.

Nog geen twee minuten later waren we bij school.

Ik herinner me dat op die dag, zoals altijd als er na de middag nog een proefwerk is, veel leerlingen in de lunchpauze nog snel hun boeken en aantekeningen doornamen. Zelf doe ik dat nooit.

Ook Kiri en Zaro waren nog druk bezig.

De bel voor het einde van de pauze klonk en we pakten allemaal snel onze spullen bij elkaar. Ze hadden de laatste twee uren samengevoegd, en het proefwerk zou langer duren dan normaal.

We wachtten op de gang voor het lokaal. De leraar was te laat. Iedereen hoopte natuurlijk dat er op het laatste moment iets tussen was gekomen, leraar ziek, proefwerken kwijt... maar helaas. Daar kwam hij al aanrennen, helemaal bezweet, met een grote stapel papier in zijn handen.

‘Vooruit, opschieten!’ snauwde hij ons toe en gestrest liep hij het klaslokaal binnen.

Zijn collega bleef bij de deur staan en begon in alfabetische volgorde onze namen op te lezen. Zo liepen we een voor een de klas in en gingen op de ons aangewezen plaats zitten.

Het is gek als je bedenkt dat een klein detail je hele leven op z'n kop kan zetten. Hadden ze ons die dag andere plaatsen gegeven, was een van ons ziek geweest, had de leraar zich vergist bij het oplezen van de namen... Was er maar één detail anders geweest, dan had ik hier nu niet gelegen, in dit ziekenhuisbed. Eén klein detail, en alles was anders gelopen...

We gingen zitten en ik zag dat Zaro helemaal aan de andere kant van het klaslokaal was terechtgekomen. Maar Kiri zat bijna naast me, er zat maar één iemand tussen ons. Ik boog me naar voren en stak mijn hand op naar haar. We lachten even naar elkaar, het leek net alsof haar sproeten over haar gezicht dansten.

‘Stilte!’ klonk het plotseling, maar iedereen bleef doorpraten.

‘Stilte!’

De leraar moest minstens vier keer heel hard ‘stilte’ roepen voordat de klas eindelijk rustig werd.

‘We delen de proefwerken uit met de voorkant naar beneden,’ zei de leraar en zette zijn bril op. ‘Niet omdraaien voordat ik het zeg!’

Hij en zijn collega begonnen de stapels proefwerken uit te delen. En zodra ons exemplaar voor ons op tafel lag, keken we er natuurlijk meteen stiekem onder om de vragen alvast te zien.

‘Omdat het het laatste uur is, hoeven jullie niet te wachten tot de bel gaat,’ zei hij. ‘Als je vroeg klaar bent, kun je je werk inleveren en naar huis gaan.’ Hij lachte een beetje spottend.

‘Kan ik het nu al inleveren?’ riep iemand achterin. En iedereen moest lachen.

‘Vooruit, klaar met die onzin. Het gaat allemaal van jullie tijd af.’

We kregen anderhalf uur.

Maar ik was veel eerder klaar, en dat viel op.

Ook dat detail had alles kunnen veranderen.

De vragen waren gemakkelijk, of niet moeilijk in ieder geval. Mijn oom is ook leraar en hij zegt dat de vakken elk jaar makkelijker worden. ‘Het niveau wordt steeds verder omlaaggeschroefd,’ zegt hij, ‘zodat ook de zwakste leerlingen het kunnen bijbenen. Op een dag gaan we het meemaken dat jullie allemaal een jaar lang schoonschrijven krijgen, omdat er een paar in de klas zitten die nog niet kunnen schrijven.’

Ik keek op de klok. Er was nog niet eens een uur voorbij en ik was al klaar. Ik keek om me heen naar de anderen. Ze zaten zich allemaal op hun eigen manier te concentreren. De een schoof zijn pen langzaam heen en weer, zonder iets op te schrijven. Een ander las de vraag opnieuw en daarna nog eens en nog eens. En weer een ander keek naar het plafond, alsof de antwoorden daar ergens waren opgeplakt... En ik?

Ik was al klaar.

Ik schaamde me een beetje om mijn werk al zo vroeg in te leveren, dus deed ik net alsof ik het nog een keer nakeek.

Op school moet je vooral niet te slim overkomen, dan val je minder op. Je kunt maar beter een gemiddelde leerling zijn, niet beter dan de rest. Iemand die lui is, wordt meer gewaardeerd dan iemand die zich inspant. Zo denkt mijn vader er in ieder geval over.

Dus deed ik alsof ik mijn antwoorden nog een keer overlas. En toen hoorde ik opeens:

‘Psst... psst...’

‘Psst... psst...’

Het klonk als gefluister.

Ik bleef stokstijf zitten. Had ik het nou goed gehoord of had ik het me alleen maar verbeeld?

‘Psst... psst...’ – weer dat geluid.

Nee, ik had het me niet verbeeld. En dit keer klonk het harder. Iemand achter me fluisterde zachtjes mijn naam. Maar ik draaide me niet om. Ik wist allang wie daar zat.

‘Psst... hé, klootzak... ik heb het tegen jou,’ siste hij.

Ik schrok.

Ik draaide me toch een heel klein beetje om, net genoeg om te zien wat ik al vermoedde. Hij was het, hij was pal achter me terechtgekomen.

‘Geef me je proefwerk,’ fluisterde hij.

‘Maar... ik ben nog niet klaar,’ loog ik.

‘Kan me geen moer schelen...’ siste hij. ‘Geef hier, en jij neemt het mijne.’ Ik voelde iets tegen mijn rug gedrukt worden. Zijn proefwerk waarschijnlijk. Een rilling trok door me heen.

Ik zocht met mijn ogen de leraar, maar die stond aan de andere kant van het lokaal en zei iets tegen een leerling.

‘Nú geven, eikel!’ beet hij me toe, een beetje harder dit keer.

En ook toen had alles anders kunnen gaan. Had ik een ander

antwoord gegeven, dan had ik misschien niet dit eerste monster wakker gemaakt. Het eerste van een lange rij: tien, honderd, misschien wel duizend monsters...

Eén woord was genoeg om mijn bestaan voor altijd te veranderen.

NEE

‘Wát?!’ Woedend was hij.

Ik zweeg en dook instinctief in elkaar, klaar om de klap in mijn rug op te vangen.

‘Wat gebeurt daar achterin?’ vroeg de leraar en hij kwam naar ons toe lopen.

‘Niks,’ zei hij.

‘Niks,’ zei ik.

‘Ben je klaar?’ vroeg de leraar.

‘Ja, ja, ik ben klaar,’ zei ik en leverde mijn proefwerk in. Ik wilde zo snel mogelijk weg.

‘Goed. Wie klaar is, levert zijn werk bij mij in en kan dan naar huis gaan.’

Opeens klonk overal het geluid van schuivende stoelen.

Die dag wachtte ik niet op Kiri en ook niet op Zaro. Ik pakte mijn rugzak en liep zo snel als ik kon naar huis.

Ik keek steeds achterom. Niemand kwam achter me aan, maar ik bleef trillen. Met mijn NEE zou ik er niet zo gemakkelijk vanaf komen, zoveel was wel duidelijk.

En terwijl de ene jongen haast heeft om thuis te komen, zit een andere naar zijn blanco proefwerk te staren. Woedend is hij, en stomverbaasd.

‘Hij durfde NEE te zeggen.’ Die zin blijft maar door zijn hoofd malen. Hij vergeet alles om hem heen, het proefwerk, zijn vrienden, de leraar... Zijn hele hoofd zit vol met dat ene woord van drie letters.

Het gaat om het hoofd van een jongen die gewend is altijd zijn zin te krijgen. Daarom is dit NEE voor hem niet te bevatten. Niemand zegt ooit NEE tegen hem, niet thuis, niet op school, niet op straat. Want als je NEE tegen hem zegt, dan ben je zijn vijand.

Hij is lang, sterk en ziet er goed uit. En hij denkt dat dat genoeg is in het leven. Hij is twee jaar ouder dan de rest. Zijn enige “gebrek” is dat hij een stukje van zijn pink mist. Maar daar heeft hij een stoere draai aan weten te geven: die halve pink is hij kwijtgeraakt tijdens een gevecht. Aan datzelfde gevecht heeft hij ook het litteken op zijn borst overgehouden, net boven zijn hart. Niemand weet of het waar is wat hij beweert. Maar niemand durft het in twijfel te trekken.

NEE.

Hij heeft NEE gezegd, denkt hij. ‘Maar wie denkt die klootzak wel dat hij is?’

Hij heeft NEE gezegd, en dan ook nog eens waar iedereen bij was. Ze hebben het allemaal gehoord. Hij heeft hem voor gek gezet.

Nou krijgt hij alweer een onvoldoende, dat is het ergste nog. Zijn ouwelui hebben hem gewaarschuwd: nog een onvoldoende en ze pakken zijn mobiel en zijn scooter af, en zakgeld kan hij voorlopig ook wel schudden. Shit!

‘Door die eikel heb ik mijn proefwerk verpest, maar hij zal ervoor boeten. Ik zal hem wel krijgen.

NEE durven zeggen tegen mij...’

Maar in werkelijkheid is het niet het slechte cijfer dat hem het meeste dwarszit. En zijn ouders geven hem zijn zakgeld, zijn mobiel en zijn scooter ook heus wel weer terug. Wat hem écht steekt, is die NEE, een NEE die door zijn hoofd dreunt bij elke stap die hij zet. Hij is nergens anders meer mee bezig. NEE. NEE. NEE. NEE. NEE... een woordje van drie letters, maar het ratelt als mitrailleurvuur door zijn hoofd. Een hoofd dat nooit geleerd heeft om met tegenslag om te gaan.

Hij wil wraak nemen. Nu, meteen. Hij haat wachten. Hij zoekt een deur om tegenaan te trappen, hij spuugt, balt zijn vuisten en klemt zijn kaken zo hard op elkaar dat hij zijn tanden hoort knarsen.

Wachten, dat kan hij niet, hij weet niet hoe het moet. Niemand heeft het hem ooit geleerd. Daarom moet hij in actie komen, voordat hij knettergek wordt. En dan opeens heeft hij een idee.

Perfect, denkt hij en belt meteen een van zijn vrienden.

Toen ik die vrijdag voor de deur van ons huis was aangekomen, kreeg ik de sleutel niet in het slot, zo zenuwachtig was ik. Mijn vingers trilden. Pas bij de derde poging lukte het. Snel rende ik naar binnen en deed meteen de deur achter me op slot, alsof er een spook mee naar binnen wilde.

Mijn ouders waren nog niet thuis. Doelloos liep ik heen en weer door de woonkamer. Ik probeerde mezelf wijs te maken dat er niets was gebeurd. Maandag als ik weer naar school ging, zou alles gewoon normaal zijn.

Ik deed de koelkast open en pakte iets te eten. Daarna verdween ik naar mijn kamer en zocht wat afleiding in mijn stripboeken. Dat doe ik altijd als ik niet lekker in mijn vel zit.

Ik las de verhalen en keek naar de tekeningen, en vroeg me af wat Spider-Man, Superman of Batman in mijn plaats zou doen.

Ik had geen idee wat ik aan het lezen was; ik kon me niet concentreren. Dus legde ik mijn stripboek weg en ging op mijn bed liggen.

Ik staarde naar de posters aan de muur, en mijn blik viel op een spreuk op een ervan: *Zorg dat je tegenstander je ziet als een mens met bovennatuurlijke krachten.*

Ik las die woorden keer op keer. Het was alsof die zin speciaal voor mij daar hing: *een mens met bovennatuurlijke krachten...*

Zo bleef ik een hele tijd liggen, in gedachten. Totdat er een bericht verscheen op het scherm van mijn mobiel.

Meteen zat ik rechtop in bed, in paniek.

Hoi, wat is er gebeurd? Je ging wel heel snel weg na het proefwerk

Het was Zaro.

En verder?

En dat met MM?

Pas op met die gast

Maar proefwerk ging goed, toch?

Top. Bij mij ook, was niet moeilijk

Kiri zegt altijd hetzelfde, dat het 'mwah' was, maar vast ook goed

Met mijn ouders boodschappen doen, denk ik

Niks, ik had haast

Niks

Niks. Hij wilde mijn proefwerk hebben

Ja, tuurlijk

Ja, goed. Heel goed

En Kiri?

Wat doe je morgen?

Leuk

Jammer. Wij gaan winkelen in de stad

Oké

Zie je maandag

:)

Veel plezier

:)))

:))

:))))

Daarna stopten we met smileys typen.

Ik pakte mijn stripboek weer, maar twee pagina's later kreeg ik alweer een berichtje.

Nou ophouden, hoor, dacht ik. Maar het was Zaro niet.

Mijn hart begon sneller te kloppen.

Hoi!!!

typt iemand aan de andere kant van het scherm.

Hoi!!!!!!

Hij antwoordt! En ook haar hart begint sneller te kloppen. Haar vingers trillen, zelfs haar sproeten trillen, en haar glimlach.

Ze wil hem al zo lang vertellen wat ze voor hem voelt. Ze zou zo graag eens samen met hem naar de film gaan, een zoen van hem krijgen of een knuffel waar ze helemaal draaierig van wordt, zo fijn... Maar ze durft het niet te vragen.

Ze zijn al zo lang vrienden dat ze niet weet hoe je van vriendschap overgaat naar liefde, zonder het eerste te verpesten en het tweede misschien ook wel.

Dus voorlopig doet ze het zo: via haar telefoon oefenen wat ze in het echt niet durft. In elk bericht voegt ze een extra emoji toe. Vandaag een hartje of een knipoog, morgen een smiley die een kusje geeft... Zo probeert ze met plaatjes uit te drukken wat ze niet hardop durft te zeggen.

Het was Kiri. Mijn vingers begonnen te trillen.

Mijn vader zegt altijd dat je hart om twee redenen uit je borst kan springen: de eerste is liefde, de tweede is angst.

Hoi!!!

antwoordde ik.

Hoi!!!!!!

Hoe ging het proefwerk?

Goed, heel goed.

Je was snel weg! Waarom?

Ik had haast,
moest helpen thuis.

Wat doe je dit weekend?

En zo bleven we zeker een half uur berichten heen en weer sturen. Elke keer dat er in een van haar antwoorden een hartje stond, zweefde ik van geluk. Waarschijnlijk stelde het niets voor, gewoon emoji's die ze ook naar anderen stuurde. Maar toch wilde ik graag geloven dat die kusjes op mijn scherm alleen voor mij bedoeld waren.

Ik heb Kiri altijd al heel leuk gevonden. Maar dit jaar ben ik erachter gekomen dat het meer dan alleen leuk vinden is. Ik ben denk ik verliefd op haar geworden... Daarom blies ik op mijn laatste verjaardag de kaarsjes zo hard uit. Want ik had een heel belangrijke wens gedaan. Belangrijker dan al het andere in mijn leven.

Het probleem is dat we al zo lang vrienden zijn dat ik denk: als zij mij ook leuk vond, had ze dat vast allang gezegd. Dan had ik het wel gemerkt. Daarom durf ik het haar niet te zeggen. Ik wil onze vriendschap niet op het spel zetten. Ik heb haar liever elke dag als vriendin, en niet meer dan dat, dan haar helemaal kwijt te raken.

Uiteindelijk namen we afscheid. Ze stuurde nog een paars hartje en twee kusjes, ik glom van geluk.

Even later kwamen mijn ouders thuis.

Ik legde mijn mobiel op mijn kamer en ging naar beneden.

Ze hadden pizza meegenomen, dat deden ze elke vrijdagavond. We aten met z'n vieren.

Na het eten keken we nog even tv, maar ik vertrok al snel naar mijn kamer met het excuus dat ik moe was van al dat leren. Eigenlijk wilde ik gewoon al haar berichtjes nog eens teruglezen en er een tweede keer van genieten. Ik was van plan haar woorden heel precies te ontleden, om te zien of een van die hartjes of kusjes misschien toch meer betekende.

Maar toen ik mijn telefoon pakte, zag ik dat er een nieuw bericht was binnengekomen. Een bericht dat ik niet meer verwacht had. En zo sprong mijn hart opnieuw uit mijn borstkas, dit keer om de tweede reden.

Dus je zei NEE, hè? Jij en ik praten maandag verder.

